

Petterssons i Pelleleden

Gunnar Pettersson och Olof Petersson

2018

Utsikt från köksfönstret, porten mot Pelleleden

Amanda och Karl Pettersson bodde på Forsåkersgatan (Pelleliden) i Mölndal från 1920 fram till början av 1950-talet. Amanda var sömmerska och Karl var elektriker på Papyrus pappersbruk. De fick tre pojkar: Åke, Sven och Nils. Vår far, Sven Petersson, skrev efter sin pensionering en roman med självbiografisk bakgrund. Den första delen handlar om ungdomsåren i Mölndal. Boken, ”Att öppna ett fönster mot dåtiden”, har nyligen getts ut av Mölndals Hembygdsförening. I ett förord har vi gett en kort bakgrund till romanen. Här berättar vi nu lite mer utförligt om pappas familj. Det är inte fråga om en komplett släktkrönika. Vi koncentrerar oss på pappa och hans år i Mölndal. En huvudkälla är det album med foton och dokument som vår farbror Nils har ställt samman. Vår kusin Margareta Lillvall har också hjälpt oss att minnas.

Drängen Peter Pettersson i Kungälv föddes 1810 och gifte sig 1834 med hemmadottern Anna Greta Pehrson som var född 1816. Bröllopet lär ha bekostats av Anna Gretas styvfader, smedmästare Lindberg. Anna Greta och Peter fick 14 barn, födda mellan 1835 och 1861, varav åtta uppnådde vuxen ålder. Anna Greta Pettersson avled tragiskt 1865 genom drunkning vid Bohus färja. Enligt bouppteckningen fanns det inte en enda pinal i bohaget, vare sig husgeråd, kläder eller pengar. Man kan ana vilken misär som de levat i. Förmodligen har Petter supit upp allt som fanns. I släkten har man sedan undrat om Anna Gretas död var en olyckshändelse eller om hon inte orkat med sitt liv längre. Peter Pettersson dog året efter i lunginflammation och delirium. Vid sin död stod han som före detta båtskeppare.

Ett av barnen, Anton född 1839, gick tidigt till sjöss. Han mönstrade på som jungman på den tremastade barken Långrör, byggd i Söderhamn 1847. Barken Långrör led skeppsbrott utanför Faros i mars 1856.

Det elfte barnet i ordningen, Axel Julius, föddes i Kungälv 1852. Den 20 juni 1875 vigdes drängen Axel Julius Pettersson med pigan Anna Britta Karlsdotter, född 1841. Sonen Karl Emil Pettersson (vår farfar) föddes 1881. Anna Britta hade två systrar i Varekil på Orust, Maria och Gustava. Maria Karlsdotter var gift med Johan Svensson, som också härstammade från Varekilstrakten, närmare bestämt Bråten och Nedre Hoga. Johan och Maria fick sonen Karl och fyra döttrar: Augusta, Emma, Anna och Amanda. Emma Amanda Johansson (vår farmor) föddes 1885 och gifte sig 1914 med Karl Emil Pettersson. Farmor och farfar var alltså kusiner.

Detta var en tid då många unga bröt upp från landsbygden. På västkusten blev målet ofta den växande staden Göteborg. För många fortsatte färden över Atlanten till den stora landet i väster. Andra blev kvar i Göteborg, så också Amanda och Karl.

Amanda kom till Göteborg som 15-åring och fick arbete som sömmerska. Hon arbetade i en syateljé och fick anställning i en sömmerskeverkstad på Vegagatan.

När Karl Pettersson skrevs in som beväring vid örlogsflottiljen i Karlskrona 1902 antecknades hans yrke som repslagare. Hans arbete var att sköta ångmaskinen på repslageriet vid Bangatan, på gränsen mellan Masthugget och Majorna. I inskrivningsboken antecknades också att han var inskriven vid sjömanshuset i Göteborg. Han gick bland annat i lastfart på Baltikum. Sommaren 1904 tjänstgjorde han som förste eldare på ångfartyget Styrsö I, som trafikerade södra skärgården på traden Styrsö Bratten, Villabron och Tången. Därefter blev han eldare och biträde i maskinrummet i konfektionsfabriken Wettergrens, belägen i den pampiga tegelbyggnaden i Stigbergsliden. Han fortsatte med verkstadsarbete inom Aktiebolaget Edwin Andrén, som bland annat tillverkade åskledare

till Göteborgs Högskola. Ångmaskinen hade nu trängts ut av den moderna energikällan elektricitet. Karl lärde om till elektriker och blev hissmontör. När kriget bröt ut mobiliserades Karl och mötte upp vid Grevedämmets skola i Mölndal.

Amanda och Karl förlovade sig 1914 och gifte sig året därpå. I oktober 1916 kunde de flytta in i en etta med kök på Gråberget, med adress Blåsutgatan 2. Av sparade ransoneringskort framgår att de levde under knappa omständigheter. Även basvaror som potatis, mjölk och socker var ransonerade. Karl sparade också en tidningssida med begravningsannonser. Flera av hans kamrater omkom till sjöss under första världskriget.

Den 15 november 1920 skrevs Karl Pettersson in som medlem nummer 23710 i Svenska Pappersindustriarbetareförbundets avdelning 63 i Mölndal. Karl hade fått arbete som montör vid Papyrus och familjen flyttade så småningom in i en nyuppförd bostad på brukets domäner. Adressen var då Korndal 56, efter brukets gamla namn. Så småningom ändrades adressen till Papyrus 56. De skaffade tidigt en modernitet som radio – radiolicensen från 1925 bär numret 95168. Det var radions grammfonmusik som väckte pappas musikintresse. Hela familjen lyssnade när Yehudi Menuhin spelade serenaden ur Harlekins miljoner.

En bevarad räkning från 1932 visar att familjen Pettersson kompletterade sin utrustning med köttkvarn, spann, klädstretch och matta från bröderna Karlssons järn- och färghandel. De fick köpa på avbetalning. När Karl blev sjuk räckte inkomsterna inte riktigt till. Mölndals stadsfullmäktige beslöt då att befria honom från kommunalskatt för åren 1936 och 1937.

Karl Pettersson blev kvar på Papyrus i nästan tre årtionden. Som långvarig fackföreningsmedlem blev han vid sin pensionering utnämnd till hedersledamot i Pappers. Beviset finns kvar och är daterat den 10 januari 1949. Bakom sig hade han ett långt och slitsamt arbetsliv. Eftersom han bodde på brukets område förväntades han ha ständig jour som elektriker. Det hände att telefonen ringde mitt i natten. ”Nu står tvåans glätt, Pettersson måste komma ner med en gång.” När han gick i pension fick han ersättas av tre personer.

Äldste sonen Åke föddes den 9 mars 1916. Han var praktiskt lagd och började bland annat köra buss. Så småningom fick han anställning vid Sjögrens järnhandel vid Järntorget i Göteborg. Försäljningen av elverktyg tog fart men reparationsmöjligheterna släpade efter. Åke startade då ett eget företag, Småmaskinsservice, som han drev i flera år. Åke gifte sig med Irene Jakobsson, dotter till Joel och Clara Jakobsson som drev en färghandel på Frölundagatan i Mölndal. Som nygifta bodde de ett tag på Storhöjdsgatan i Strömmensberg, Göteborg men de flyttade snart tillbaka till Mölndal. Åke och Irene förblev sedan bosatta i Mölndal. Efter sin pensionering deltog Åke aktivt i arbetet på att bygga upp ett industrimuseum i Kvarnbyn. Åke dog 2005 och Irene 2017. År 1943 fick de en dotter, Margret, som dock dog i späda ålder. Deras andra dotter Margareta, född 1949, är vår kusin.

Sven föddes den 3 augusti 1918. Som många unga fick han gå från arbetet på Papyrus när andra världskriget bröt ut och ströp Sveriges pappersexport. Efter några korta påhugg som flyttkarl slog han sig in på kockyrkets bana. Den första anställningen på Hotell och restaurang Gillet vid Brunkebergstorg i Stockholm bildar underlag för den avslutande delen av romanen. Efter återkomsten till västkusten arbetade han bland annat på Trädgårn, Gillblads, Coldinuorden, Hindås turisthotell och restaurang Skagerack i Strömstad. I början

av 1950-talet började han arbeta i köket på M/S Kronprinsessan Ingrid och han blev Sessanlinjen trogen ända till sin pensionering i slutet av 1970-talet.

Under en danskväll på Liseberg sommaren 1944 träffade han Marianne Karlsson, som då arbetade i familj i Göteborg. De gifte sig 1946 och fick pojkarna Olof (1947) och Gunnar (1951), alltså vi som skriver dessa rader. När vi kommit upp i skolåldern tog mamma körkort och började arbeta i hemtjänsten i Göteborg. Mamma har berättat om hur Sven bjöd upp henne första gången. På frågan var någonstans han kom ifrån tyckte han tydligen att "Mölndal" inte riktigt skulle imponera på den unga kvinnan från storstaden Göteborg. I stället svarade han "Västergötland", en något mer diffus ehuru också korrekt hemortsangivelse. Som nygifta hyrde mamma och pappa en halvmodern etta på Standargatan i Majorna och flyttade 1957 till en modern tvåa på Blåvalsgatan i Högsbo. Pappa dog 1993 och mamma 2015.

Ett ledmotiv i pappas roman är en kärlekshistoria mellan huvudpersonen Simon och den vackra Mona från Mölndal. Här vet vi inte vad som är sanning och vad som är fiktion. Det har hänt förr att föräldrar inte berättar om alla sina ungdomsförälskelser så delar av kärlekshistorien kan i och för sig ha en reell bakgrund. Men det finns inslag som definitivt inte stämmer. Den kvinna som pappa sedermera gifte sig med hade ingen anknytning till Mölndal och sommarjobbet på restaurangen i Strömstad kom först när han hade gift sig och fått sitt första barn.

Exakt på Svens tioårsdag, den 3 augusti 1928, föddes Nils. Om Åke var den praktiskt lagde företagaren och pappa den poetiske kocken så var Nisse finmekanikens maestro. Han började reparera skrivmaskiner hos Hadar Schmidt på Norra Hamngatan i Göteborg. I trettioårsåldern gick han över till Hasselblads kamerafabrik och blev en av deras

reparatörer. Vid denna tid hade Hasselblad lanserat en ny avancerad kamera, modell 500C. Det var denna som blev basen för den kamera som NASA satte i händerna på de amerikanska astronauterna. Nisse arbetade för Hasselblad i Kalifornien under 1960-talets första år och under de följande åren skulle han göra många resor för att organisera service och utveckla kamerateknik. Han blev en del av det amerikanska rymdprojekt som kulminerade med månlandningen 1969. Men liksom hans far Karl hade blivit av med sitt arbete när ångmaskinen försvann så fann Nisse det för gott att gå i pension när elektroniken började ersätta kamerornas finmekanik. Då Hasselblad slutade med servicen på de första efterkrigsmodellerna, 1600F och 1000F, fick han ta över verktyg och reservdelar. I sitt hem inredde han en verkstad där han fortsatte att reparera de notoriskt svårjusterade ridåslutarna. Nisse bildade aldrig familj och dog 2001.

Bröderna hade samma efternamn, eller snarare nästan samma efternamn. När Amanda och Karl föddes höll namnskicket på att ändras. Amandas efternamn följde det gamla mönstret: hennes far hette Johan, alltså blev det Amanda Johansson. Karls far hette Axel Julius Pettersson. Sonens namn följde det nya mönstret: Karl Pettersson. I en del gamla dokument står det Carl Pettersson, i andra Karl Pettersson. Någon gång när de var unga började Åke och Sven stava efternamnet Petersson, antagligen därför att det skulle se lite finare ut. Svens två pojkar valde sedan olika. Olof följde föräldrarna, alltså Olof Petersson. Gunnar valde den ursprungliga proletära varianten, alltså Gunnar Pettersson. Skatteverket är på Gunnars sida för så heter vi officiellt i folkbokföringen. Nils var förutseende nog att ändra till den stavning som gick bäst hem i Amerika, alltså Nils Peterson. Kusin Maggan var radikalast av alla. Hon tog ett gammalt familjenamn från sin mammas sida och heter än i dag Margareta Lillvall.

Farmor och farfar Pettersson tillbringade största delen av sitt vuxna liv i Mölndal, längst i huset vid Pelleliden, efter pensioneringen i en modern etta längst upp på Åbybergsgatan. Amanda dog 1961, Karl året därpå. Vår fars tid i Mölndal var barndomen, ungdomen och de tidiga vuxenåren. Men Sven Petersson glömde aldrig sitt gamla Mölndal. Tvärtom blev dessa minnen och berättelser en del av vår egen uppväxt. Många av dessa uttryck och bilder blev en del av den språkvärld som formade oss.

Man kan ha lite och må gott, sa han ofta. I barndomen speglade uttrycket hans föräldrars förmåga att hushålla, alltid ha god mat på bordet och inte låta knapphetens knåpande bekymra barnen. När välståndet så småningom steg och vår familj kunde ta del av den allmänna standardhöjningen fick uttrycket alltmer ironiska övertoner. Man kan ha lite och må gott, kunde han säga efter att dukat fram en måltid när rollen som köksmästare spelats upp hemma i köket en ledig dag. Efter avslutat arbete skulle den rostfria diskbänken skrubbas skinande blank, ett arv från både mamma Amanda och sjömannens ordningskrav.

Barnbarnets tidiga minnen från Pelleliden präglas av dofterna, den speciella blandningen av pappersbruk och långkok på spisen. Det var i detta kök som pappa fick inspiration att välja kockyrket. Flera episoder i romanen kretsar kring maten i föräldrahemmet. Oset av stekt fläsk på den koleldade spisen stiger från boksidorna. Farmors julbord var omsorgsfullt förberedda. Veganismen var inte påtänkt och det var kryddpeppar som gällde, inte spiskummin eller andra sentida påfund. Mitt på bordet tronade aladåber, pressylta och pastejer. När pappa senare i livet njutningsfullt gnagde på de inkokta grisfötterna så var det uppenbart var han hade introducerats till denna delikatess. Det var också vid matbordet i föräldrahemmet som han lärde sig den njutningsfulla, men lätt syndiga, sedvanan att möla, det vill säga att efter avslutad måltid ta lite extra av de allra läckraste bitarna utan att behöva fylla upp med potäter och bröd.

Det kan tilläggas att en av Svens paradrätter som köksmästare blev en förrätt med kalvbräss smaksatt med madeira och valnötter. Söndagarna på Pelleliden var högtidsstunder.

Romanen berättar om ”kalvstek, gräddsås, gurka och potatis medan pappan tar sin söndagssup”. Romanens huvudperson hjälper intresserat sin mamma att laga brylépudding till efterrätt. ”Om inte du skulle ta och lära dig till kock”, säger mamman. Pappa lägger till: ”Mat vill folk ha i alla tider. Så inte behöver du riskera att bli arbetslös något mera.” Och så blev det.

Familjen Pettersson i Pelleliden hade nära kontakt med grannarna, särskilt familjen Holmberg och familjen Forsell (Lilly och Ossian med sonen Åke). Åke Forsell var med och spelade dragspel på Nisses och Svens kombinerade 50- och 60-årskalas 1978, som firades ombord på en för tillfället chartrad skärgårdsbåt, Styrso.

Av de jämnåriga i Kvarnbyn var det Börje som stod pappa närmast. Han spelar en viktig roll i romanen. Av manuskriptet framgår att pappa var inne på att kalla honom ”Bror”, men stannade för ”Björn”. Det som står i boken stämmer med vad pappa berättade. Sven och Börje var mycket nära vänner och när Börje dog ung i en lungsjukdom så tog pappa det mycket hårt.

Annars fanns det inte mycket av tragik eller ens ledsamheter när pappa mindes det gamla Mölndal. Tvärtom åtföljdes berättelserna ofta av skratt, särskilt när de tre bröderna träffades för att jämföra, och vid behov förbättra, de gamla historierna. Övriga familjemedlemmar reducerades till åhörare, eller på sin höjd sufflörer när händelser återberättades med luckor eller i alltför fantasifulla versioner.

Eftersom den tiden saknade nutidens medicinska och psykologiska behandlingsmetoder så hade en del av grannbarnen mer påtagliga, vad man i dag skulle kalla, funktionsbegränsningar. En av småpojken hade uppenbara problem med talapparaten så han var oftast tyst. När han någon enstaka gång försökte att säga något blev det bara en serie nasala vokaler. En gång utbröt plötsligt han med något i stil med ”e a e aa å euae”. En av hans närstående förklarade att han ville meddela omvärlden sin sensationella upptäckt: ”Det satt en skata på skethustaket.”

Uppenbarligen mindes pappa Kvarnbyns ljudmiljö på 1930-talet. Nuförtiden låter alla bilar likadant, kunde han säga. När jag var liten, fortsatte han, kunde vi stå uppe i backen och tävla om vem som först hörde vilken bil det var som var på väg. Fast den bil som kvarnbybarnen beundrade mest var den gamla brandbilen, Tidaholmaren, som också figurerar i romanen. Där nämns också ordningsmaktens gamla Dodge, bemannad med vaktstyrkan med Brålandaskräcken i första ledet.

Andra världskrigets avspärning ledde till extra bekymmer. Gamla torget var till trängsel fylld av bilar som inte orkade uppför den branta, snösörjiga backen, skriver Sven i sin roman. Gengasaggregaten gav inte kraft nog. Sotiga och svärande samlades förarna med sina fordon efter oljeslageriets fabriksvägg för att dryfta möjligheten att besegra en av landets brantaste lider, den ökända Kråkan.

Romanen skildrar ett nazistmöte på Gamla Torget. Det har uppenbarligen verklighetsbakgrund för det berättade han om flera gånger. Vad som inte finns med i boken är en episod när en av brukets stadiga arbetare upptäcker sin egen son bland de fjuniga naziunglen. Pappan går fram, griper pojken i hampan och leder hem honom.

Från skoltiden berättade pappa om två magistrar som hette Flodén och Larén. I denna utantilläxornas tid skanderade barnen taktfast: badar du i floden så bliver du la ren.

En skolresa gick till Stockholm. Tydligen var det tågresan som gjorde starkast intryck på Sven. Uruguays fotbollslandslag befann sig på samma tåg. Några av Mölndalspojkarna stannade utanför en kupé och stirrade på spelarna som delade en måltid. Det var då som pappa upptäckte att man inte behövde osthyvel utan kunde skära bitar med kniv. I vår familj frågar vi därför fortfarande om man vill ha osten hyvlad eller ”uragaj”.

Sven och hans jämnåriga hade inga fritidsproblem. Vinterutflykterna till Stensjön finns med i romanen och om brottningen och löpartävlingarna kunde han berätta. I sportens värld var de både deltagare och åskådare. Den lokale fotbollsidolen, högerinnern som hamnade på dekis, finns med i boken och har uppenbarligen verklighetsbakgrund. ”Var hänger brottarna av sig?”, kunde han utbrista när någon var alltför övermodig inför en kamp. Och de unga idrottarna från Mölndal skojade långt efteråt om hur en av de gästade motståndarna högtidligt, för att inte säga högfärdigt, hade presenterat sig med en sirligt utsträckt hand: ”Klang, Örgryte”.

Den store västernhjälten under matinéerna på biografen Röda Kvarn var Ken Maynard. Det förklarar utropet ”kimmajna”, som brukade beledsaga pappas försök att skjuta låtsaspickadoll när vi lekte indianer och kobojsare.

En stor händelse var dragspelstävlingen i Folkets Hus. Calle Jularbo hade tagit landet med storm med Avestaforsens brus. En ung kortväxt deltagare, närmare bestämt Pose-Davids pojk, försvann bakom det stora dragspelet, bara händerna och benen syntes där han satt. Men så kikade killen fram och annonserade: ”Kvarnfallets brus – egen komposition”.

Att det fanns en nära kontakt och stark sammanhållning bland arbetarna och grannfamiljerna vittnar både romanen och berättelserna om. Att vara med i facket var en självklarhet. Den politiska kartan över dåtidens Sverige visar Mölndal i rödaste rött. Pappa berättade hur fackföreningens kassör vid varje veckas slut gick från hus till hus för att samla in medlemsavgiften. Det blev också ett tillfälle att förhöra sig om hur det stod till, om frun mådde bättre och hur det gick med barnen. Den tidens folkrörelser byggde på en nära personlig kontakt mellan ledning och medlemmar. Postgirot kom sedan som en arbetsbesparande teknik som gjorde att medlemsavgifterna kunde betalas in på ett enklare sätt. Det kanske var postgiroblanketten som blev början på slutet av folkrörelse-Sverige.

När vi nu i efterhand läser romanen känner vi igen åtskilliga episoder och detaljer. Från Papyrus mindes han sin fascinerade beundran för sortererskorna och räknarskorna, som graciöst ordnade pappersarken i exakta buntar. Arbetskamraterna gick under namn som Kalle på vinn, Travarn, Travarns Emil, Travarns Gerald, Ryens Hjalmar, Hälasena, Blarens John, Bläckas Harry och Bläckas Therése.

Minnena från det gamla Mölndal förblev starka genom hela pappas liv. Hans roman levandegör händelser, ljud, dofter, uttryckssätt och synintryck från Pelleliden och dess närmaste omgivning.

Papyrus 56 under byggnad.
Alla foton är ur familjealbumen.

Amanda och Karl med äldsta pojkarna Åke och Sven, omkring 1922.

Karl Pettersson med arbetskamrater
på Papyrus

SÄSONGKORT
Serie **A 1** N:o **17592** Kr. 20:—

Karl E. Pelleron
Fullständigt namn

Monbr
Titel eller yrke

1881 1910
Födelseår och datum

Korndal 56 Ulnadal
Bostadsadress

Göteborg den *13/4* 1923

Stenström
Generalkommissarie

Uppvisas öppet.

Göteborg 1923

Kortet är personligt, får ej överlåtas och indrages vid missbruk. Gäller i enlighet med Utställningens inträdesreglemente.

Karls säsongskort till
Göteborgsutställningen 1923

 LICENS Nr 95168
FÖR RADIOMOTTAGNINGSSAPPARAT.

Titel *Stenström*
Namn *Karl Pelleron*
Bostad *Korndal 56*
Adress *Ulnadal*
Anläggning *Bostaden*

OBS!
Vid korrespondens torde licensnummer, namn och adress tydligt uppge.

Under förbehåll av enskild rätt och på de villkor, som å omstående sida angivas, medger Telegrafstyrelsen Eder härmed att innehava radiomottagningsapparat intill utgången av år 1925.
Därest villkoren icke iakttagas, kan licensen av Telegrafstyrelsen förklaras förverkad.
Licensavgift kr. 12: — erlagd.

KUNGL. TELEGRAFSTYRELSEN.

Redogörare. *[Signature]*

CENTRALTR., STHLM. 25

Försäljning av allt vad till
en välsorterad
JÄRN- & FÄRGHANDEL
hörer

BLECK-, PLÅTSLAGERI- &
RÖRLEDNINGSVERKSTAD

Godsadress: MÖLNDAL N.
RIKSTELEFON 78
POSTGIRO 12063

Mölndal den 31/3 1932.

HERR KARL PETTERSSON,

Papyrus. MÖLNDAL.

TILL

E. & K. KARLSSON

Debet

1932.					
JAN:	9	An	1 st. Köttkvarn	8	-
			1 st. Spann		95
			2 st. streck	1	50
			1 st. Matta	2	-
				K R O N O R:	12.45
			avbet. d. 25/1 Kr. 2.-		
			" " 13/2 " 3.-		

Härmed meddelas, att stadsfullmäktige i Mölndal vid sitt sammanträde
den 16 november 1938, under 203 § i protokollet beslutat bl.a.

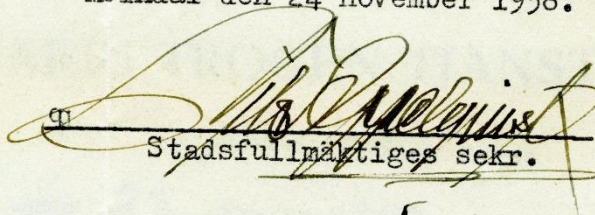
att befria Carl E. Pettersson, Korndal 53, från erläggande av honom
påförda kommunala inkomstskatter

1) ogulden del av honom för år 1936 påförda utskylder, eller 84 kronor,

2) honom för år 1937 påförda utskylder " 219:30

eller ett sammanlagt belopp av Kronor 303:30.

Mölndal den 24 november 1938.

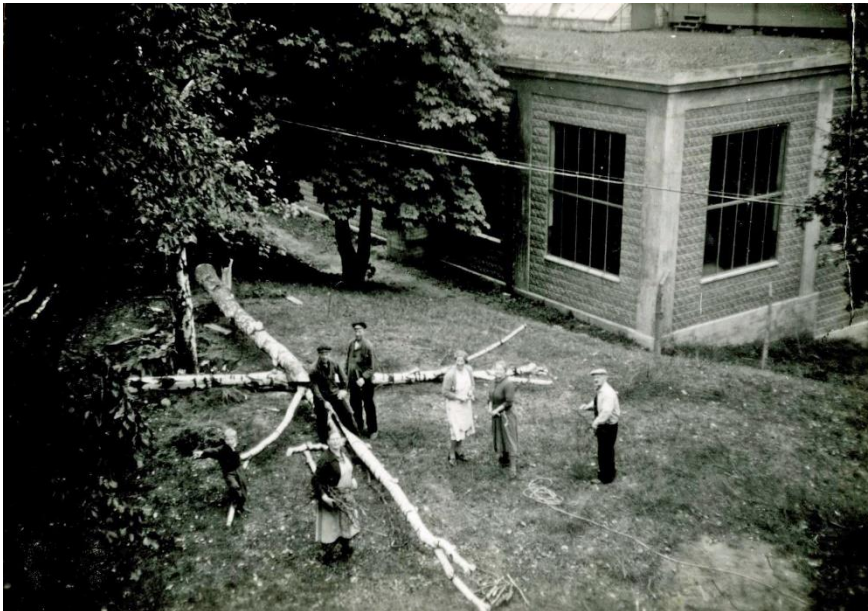

Stadsfullmäktiges sekr.

Sven, Åke och Nils, omkring 1933

Amandas rhododenron

Björkarna har fällts

Kalas hos grannarna

Åke läser tidningen

ÄGG Ä 105 Ä 105, Ä 105	ÄGG Ä 106 Ä 106, Ä 106	ÄGG Ä 107 Ä 107, Ä 107	ÄGG Ä 108 Ä 108, Ä 108
ÄGG Ä 109 Ä 109, Ä 109	ÄGG Ä 110 Ä 110, Ä 110	ÄGG Ä 111 Ä 111, Ä 111	ÄGG Ä 112 Ä 112, Ä 112
ÄGG Ä 113 Ä 113, Ä 113	ÄGG Ä 114 Ä 114, Ä 114	ÄGG Ä 115 Ä 115, Ä 115	ÄGG Ä 116 Ä 116, Ä 116

STATENS LIVSMEDELSKOMMISSION

INKÖPSKORT Ä 3 Kontrollkupong Ä 3 APRIL 1945
ÄGG C — **380961**

efternamn och förnamn på den person som tilldelats kortet
Pettersson Amanda

adress *Panurus 56 Mälsdal*

ÄGG Ä 97 Ä 97, Ä 97	ÄGG Ä 98 Ä 98, Ä 98	ÄGG Ä 99 Ä 99, Ä 99	ÄGG Ä 100 Ä 100, Ä 100
ÄGG Ä 94 Ä 94, Ä 94	ÄGG Ä 95 Ä 95, Ä 95	ÄGG Ä 96 Ä 96, Ä 96	

Ransoneringskort från
andra världskrigets slutskede

för *Pettersson Nils* (efternamn) *Gunnar* (förnamn)

bostadsadress *Panurus 56*

Kupong gäller för den varumängd och under den tid, som kungöres i radio och i pressen. Lös kupong gäller ej. Detta kort får ej överlåtas. Missbruk medför straffpåföljd.

Köns tr., Esselte, Stålm 40 016482

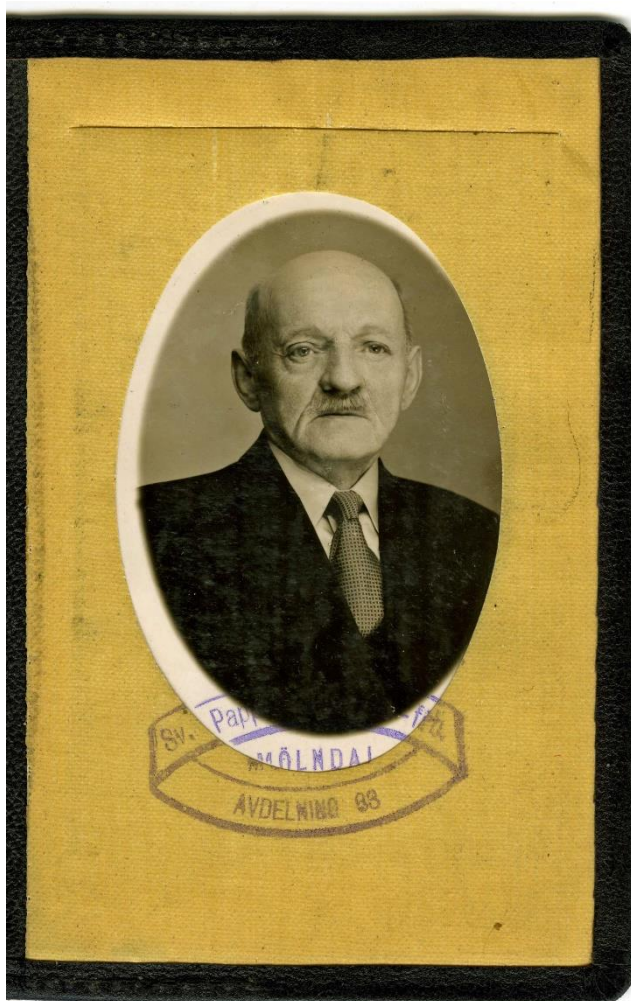
B 13 B 13, B 13	B 13 B 13, B 13	B 14 B 14, B 14	B 14 B 14, B 14
B 11 B 11, B 11	B 11 B 11, B 11	B 12 B 12, B 12	B 12 B 12, B 12

Karl och Amanda på promenad 1949

Amanda och Karl
vid porten mot Pelleliden

Hedersledamot.

Medlem N:o 23710 Carl E, Pettersson
avdeln. N:o 63 i Mölndal
född den 19/10 18 81 i Göteborg
är enligt förbundsstadgarna överförd till he-
dersledamot fr. o. m. den 1 jan 19 49.

Medlemmen har tillhört organisationen i
ett sammanhang från den 15 nov. 19 20.

Stockholm den 10 jan. 1949
Svenska Pappersindustriarbetareförbundet
E. L. S. Helbom

Vinter över Pelleliden